

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2011 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Ireneusz Fornalik
Sędziowie	Sędzia WSA Aleksandra Wieczorek
	Sędzia WSA Grażyna Staniszevska (spr.)
Protokolant	st. sekr. sąd. Agata Przybyła

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 stycznia 2011 r.
sprawy ze skargi Wojewody Lubuskiego
na uchwałę Rady Miejskiej w Nowej Soli
z dnia 24 września 2010 r., nr LXVIII/437/10
w sprawie opłat za świadczenia udzielane przez przedszkola publiczne prowadzone
przez Gminę Nowa Sól - Miasto

- I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części obejmującej § 4 ust. 3, § 5 i § 7,
- II. stwierdza, że zaskarżona uchwała określona w punkcie I wyroku nie podlega wykonaniu.

na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

dnia 24. 01. 2011 r. podpis

Uzasadnienie

Wojewoda Lubuski wniósł skargę na Uchwałę Rady Miejskiej w Nowej Soli nr LXVIII/437/10 z dnia 24 września 2010 r. w sprawie odpłat za świadczenia udzielane przez przedszkola publiczne prowadzone przez Gminę Nowa Sól – Miasto. Skarga wniesiona została na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (DZ.U. z 2001r. Nr 142 poz. 1591 ze zm.) w związku z art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (DZ.U z 2002r. Nr 153 poz. 1270 ze zm.)

Zarzucając uchwale istotne naruszenie przepisu art. 14 ust. 5 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (DZ.U. z 2004 r. Nr 256 poz. 2572), skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności następujących jej przepisów: § 4 ust. 3, § 5 oraz § 7.

W uzasadnieniu skargi, skarżący wskazał, iż zapis zawarty w § 4 ust. 3 uchwały, zgodnie z którym cyt. "Opłaty, o których mowa w ust. 2 wnosi się z góry do dnia 15 każdego miesiąca, w którym udzielane są świadczenia", nie jest zgodny z treścią art. 14 ust. 5 ustawy o systemie oświaty. Zapis powyższy należy bowiem traktować jako określenie trybu uiszczania opłat, natomiast przepis art. 14 ust. 5 ustawy o systemie oświaty upoważnia radę wyłącznie do ustalania opłaty za świadczenia udzielane przez przedszkola publiczne w czasie przekraczającym wymiar zajęć, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2, a zatem do wskazania konkretnej kwoty za konkretne świadczenia udzielone przez przedszkole.

Również regulacja zawarta w § 5 uchwały, w myśl której cyt.: "Rodzice (opiekunowie prawni) w karcie zgłoszenia dziecka do przedszkola deklarują dzienną liczbę godzin korzystania w danym roku szkolnym przez dziecko ze świadczeń opiekuńczo – wychowawczych, o których mowa w § 4 ust. 1", wykracza poza delegację wynikającą z art. 14 ust. 5 ustawy o systemie oświaty.

Zdaniem skarżącego, wyeliminowania wymaga również przepis § 7 uchwały.

Stosownie do zapisów ust. 1 powyższego przepisu § 7 cyt.: "W opłatach, o których mowa w § 4 ust. 2 mogą zostać udzielone ulgi. Ulga przyznawana jest wyłącznie na pisemny wniosek rodzica (opiekuna prawnego) złożony do dyrektora przedszkola. Dyrektor przy udzielaniu ulgi bierze pod uwagę opinię Rady Pedagogicznej i Rady Rodziców danego przedszkola". Natomiast w ust. 2 pkt 1 - 4 uchwały Rada określiła

kryteria decydujące o wprowadzeniu ulgi (dochód mniejszy niż kryterium dochodowe na osobę w rodzinie, trudna sytuacja materialna i losowa, uczęszczanie do przedszkola więcej niż jednego dziecka w rodzinie, posiadanie orzeczenia o niepełnosprawności) wskazując, iż w sytuacjach wymienionych w pkt 1, 2 i 4 możliwe jest udzielenie ulgi do 50 % na określony w uchwale czas, natomiast w sytuacji, o której mowa w pkt 3 ulga dla drugiego i każdego następnego dziecka będzie mogła wynosić 50% opłaty na okres całego roku szkolnego.

Zdaniem skarżącego powyższa regulacja prowadzi w istocie do scedowania uprawnienia do określenia wysokości ulg w opłatach za przedszkole na dyrektora przedszkola. Tymczasem opłata jak i wszystkie zwolnienia i ulgi powinny być tak ustalone, aby nie miały charakteru dyskryminującego. Zatem to Rada powinna w przedmiotowej uchwale określić wprost wysokość ulg i zwolnień w opłatach za przedszkole, a nie pozostawiać to jednostronnej, uznaniowej decyzji dyrektora przedszkola.

Nadto, w ocenie skarżącego, wprowadzenie 50% ulgi w opłacie za przedszkole w przypadku gdy do przedszkola uczęszcza więcej niż jedno dziecko w rodzinie (§ 7 ust. 2 pkt 3 uchwały) narusza art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej stanowiący, iż wszyscy wobec prawa są równi. Zasada równego traktowania wymaga, aby wszystkie podmioty charakteryzujące się daną cechą istotną były traktowane w równym stopniu, tzn. według jednakowej miary, bez jakichkolwiek różnicowań zarówno dyskryminujących jak i faworyzujących. W przedmiotowej sprawie wspólną cechą uzasadniającą równe traktowanie podmiotów jest korzystanie przez dzieci ze świadczeń w czasie przekraczającym wymiar zajęć, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty. Zdaniem skarżącego, zróżnicowanie wysokości opłat w zależności od ilości dzieci z danej rodziny uczęszczających do przedszkola, narusza zasadę równego traktowania podmiotów prawa posiadających tę samą cechę, istotną dla celów regulacji.

W odpowiedzi na skargę pełnomocnik organu wniósł o umorzenie postępowania. Uzasadniając swój wniosek pełnomocnik organu wskazał, że po zapoznaniu się z zarzutami skargi, strona przeciwna uchyliła zaskarżoną uchwałę i podjęła nową uchwałę w sprawie opłat za świadczenia udzielane przez przedszkola publiczne prowadzone przez Gminę Nowa Sól – Miasto, uwzględniającą zarzuty skargi. Zdaniem pełnomocnika rozpoznanie skargi stało się w tej sytuacji bezprzedmiotowe.

Do pisma pełnomocnik organu dołączył odpis uchwały Rady Miejskiej w Nowej Soli

z dnia 15 grudnia 2010 r. Nr III/12/10 w sprawie opłat za świadczenia udzielane przez przedszkola publiczne prowadzone przez Gminę Nowa Sól – Miasto.

W piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r. skarżący podtrzymał swoje stanowisko w sprawie stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały.

Na rozprawie w dniu 27 stycznia 2011 r. pełnomocnik organu wniosł o rozpoznanie skargi.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należało rozważyć zasadność wniosku o umorzenie postępowania sądowoadministracyjnego.

Stosownie do treści art. 161 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (DZ.U. z 2002 r. nr 153 poz. 1270 ze zm.) – zwana dalej p.p.s.a., sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania:

- 1) jeżeli skarżący skutecznie cofnął skargę;
- 2) w razie śmierci strony, jeżeli przedmiot postępowania odnosi się wyłącznie do praw i obowiązków ściśle związanych z osobą zmarłego, chyba że udział w sprawie zgłasza osoba, której interesu prawnego dotyczy wynik tego postępowania;
- 3) gdy postępowanie z innych przyczyn stało się bezprzedmiotowe.

§ 2. Postanowienie o umorzeniu postępowania może zapaść na posiedzeniu niejawnym.

Bezprzedmiotowość postępowania z innych przyczyn, o której mowa w art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a. zachodzi wówczas, gdy w takim postępowaniu, przed wydaniem orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie (najczęściej wyroku), przestaje istnieć przedmiot zaskarżenia. Dotyczy to w szczególności przypadku uwzględnienia przez organ skargi w całości na podstawie art. 54 § 3 p.p.s.a., wydania aktu lub podjęcia czynności po wniesieniu skargi na bezczynność lub gdy zaskarżona decyzja zostanie pozbawiona bytu prawnego w nadzwyczajnym postępowaniu administracyjnym. Opisana sytuacja nie miała miejsca w rozpatrywanej sprawie. Wbrew twierdzeniom pełnomocnika organu, zawartym w odpowiedzi na skargę, Uchwała dnia 15 grudnia 2010 r. Nr III/12/10 w sprawie opłat za świadczenia udzielane przez przedszkola publiczne prowadzone przez Gminę Nowa Sól – Miasto, w swej treści nie zawierała zapisu mówiącego o uchyleniu zaskarżonej uchwały z dnia 24 września 2010 r. Nadto na dzień orzekania przez Sąd w niniejszej sprawie, powyższa uchwała z dnia

15 grudnia 2010 r. nie została ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubuskiego.

Sąd rozważał również znaczenie dla sprawy dyrektywy wpływającej z normy prawnej zawartej w przepisie art. 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty (DZ.U. z 2010 r. Nr 148 poz. 991). Stosownie do treści art. 2 powyższej ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r., dotychczasowe uchwały organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego wydane na podstawie art. 14 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, zachowują moc do czasu wydania uchwał przewidzianych w art. 14 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż do dnia 31 sierpnia 2011 r. Treść przytoczonego tu przepisu ustawy należy interpretować w kontekście przepisów prawa regulujących ogłaszanie aktów normatywnych, natomiast okoliczność iż zaskarżona uchwała ma charakter aktu normatywnego, pozostaje poza sporem.

W myśl art. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (DZ.U. z 2000 Nr 10 poz. 95) ogłoszenie aktu normatywnego w dzienniku urzędowym jest obowiązkowe. Zgodnie z treścią art. 4 ust. 1, akty normatywne, zawierające przepisy powszechnie obowiązujące, ogłaszane w dziennikach urzędowych wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia ich ogłoszenia, chyba że dany akt normatywny określi termin dłuższy.

Z powyższego wynika, że warunkiem wejścia w życie aktu normatywnego, w tym uchwały jednostki samorządu terytorialnego, jest jego ogłoszenie w danym dzienniku urzędowym. A zatem dopiero ogłoszenie uchwały dnia 15 grudnia 2010 r. Nr III/12/10 i upływ czternastodniowego terminu od dnia jej ogłoszenia, skutkować będzie wejściem tej uchwały w życie. Nadto należy zauważyć, że przepis art. 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty ma zastosowanie do uchwał podjętych na podstawie art. 14 ust. 5 ustawy wydanych przed zmianą tegoż przepisu ustawy, a zatem – do uchwał wydanych przed 1 września 2010 r., z którym to dniem weszła w życie powyższa ustawa z dnia 5 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty. Takie też stanowisko zdaje się reprezentować również organ stanowiący Gminy, który w § 7 Uchwały z dnia 15 grudnia 2010r. wskazał, że uchwała wchodzi po upływie czternastu dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubuskiego. Tym samym, na datę orzekania w rozpatrywanej sprawie, zaskarżona uchwała pozostawała w obrocie prawnym, co oznacza że postępowanie sądowe nie stało się bezprzedmiotowe.

Przechodząc do meritum sprawy, Sąd stwierdził co następuje.

Zarzuty skargi w przeważającym zakresie okazały się zasadne, dlatego skarga została uwzględniona.

Stosownie do treści art. 6 ust. 1 ustawy o systemie oświaty (dalej – ustawa) przedszkolem publicznym jest przedszkole, które:

- 1) realizuje programy wychowania przedszkolnego uwzględniające podstawę programową wychowania przedszkolnego;
- 2) zapewnia bezpłatne nauczanie, wychowanie i opiekę w czasie ustalonym przez organ prowadzący, nie krótszym niż 5 godzin dziennie;
- 3) przeprowadza rekrutację dzieci w oparciu o zasadę powszechnej dostępności;
- 4) zatrudnia nauczycieli posiadających kwalifikacje określone w odrębnych przepisach.

W myśl art. 14 ust. 1 ustawy wychowanie przedszkolne obejmuje dzieci w wieku 3-6 lat. Wychowanie przedszkolne jest realizowane w przedszkolach, oddziałach przedszkolnych w szkołach podstawowych oraz w innych formach wychowania.

Stosownie do treści art. 14 ust. 5 ustawy organ prowadzący ustala wysokość opłat za świadczenia udzielane przez:

- 1) przedszkole publiczne w czasie przekraczającym wymiar zajęć, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2;
- 2) publiczną inną formę wychowania przedszkolnego w czasie przekraczającym czas bezpłatnego nauczania, wychowania i opieki ustalony dla przedszkoli publicznych na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 2.

Z treści przytoczonych powyżej przepisów ustawy, które stanowiły materialnoprawną podstawę podjęcia zaskarżonej uchwały, wynika że organ prowadzący (w tym przypadku Rada Miejska w Nowej Soli), ma obowiązek ustalenia wysokości opłat za świadczenia udzielane przez przedszkole, w czasie przekraczającym ponad 5 godzin dziennie pobytu dziecka w przedszkolu. Treść przytoczonego przepisu art. 14 ust. 5 wskazuje jednoznacznie, iż kompetencje organu sprowadzają się jedynie do ustalenia wysokości opłat za konkretne świadczenia. Brak jest natomiast podstaw do przyjęcia, iż w oparciu o wskazany przepis ustawy organ prowadzący upoważniony jest również do ustalenia sposobu oraz terminu uiszczania stosownych opłat przez zainteresowane osoby (§ 3 uchwały) oraz do zobowiązania rodziców (opiekunów prawnych) do składania deklaracji dotyczących ilości godzin, podczas których ich dzieci korzystać będą ze świadczeń opiekuńczo – wychowawczych przekraczających podstawę programową (§ 5 uchwały). W tym zakresie postanowienia uchwały podjęte zostały bez

upoważnienia ustawowego.

Uregulowania zawarte w § 7 dotyczą ulg w opłatach za świadczenia przekraczające podstawę programową. Słuszne było stanowisko skarżącego, zaprezentowane w skardze, zgodnie z którym sposób regulacji powyższej kwestii, prowadzi w istocie do sytuacji, iż o wysokości przyjętej ulgi w konkretnej sytuacji decydować ma dyrektor przedszkola, po uwzględnieniu opinii Rady Pedagogicznej i Rady Rodziców. Świadczy o tym tryb oraz sposób określenia wysokości ulg, gdzie w miejsce konkretnie, procentowo określonej wysokości ulgi, przyjęto jedynie górną granicę możliwej do zastosowania ulgi w opłatach (oprócz pkt 3). Takie ujęcie powyższego zagadnienia nie jest precyzyjne i jednoznaczne, a przez to stwarza możliwość podejmowania decyzji dotkniętych wadą dowolności. Uchwała w istocie wprowadziła dwukrotną uznaniowość w zakresie przyznawania ulg w opłatach za przedszkole; po pierwsze – ulgi mogą zostać przyznane, a po drugie: - ich wysokość, na skutek wyznaczenia jedynie górnej ich granicy – poprzez słowo „do”, nie jest w uchwale konkretnie oznaczona. Przyjęta regulacja, dla adresatów norm pranych zawartych w uchwale, nie jest czytelna. Uchwała nie określa dodatkowych kryteriów – poza wymienionych w punktach 1 – 5 ust. 2 § 7, jakie należy spełnić, aby uzyskać pozytywną decyzję w sprawie przyznania ulgi. Nadto analizowane przepisy uchwały nie wykluczają sytuacji, w których przy takim samym stanie faktycznym wysokość przyznanych ulg może być inna.

Jedynie konkretnie określona, wynikająca wprost z uchwały organu prowadzącego, wysokość ulg w opłatach za świadczenia przedszkola, daje gwarancję, iż cel tej instytucji prawnej, w każdej indywidualnej sytuacji faktycznej, może zostać osiągnięty. Powyższe nie wyklucza procentowego sposobu określenia wysokości ulgi, o ile sposób ten nie będzie stwarzał możliwości dowolnego podejmowania decyzji w tym zakresie, nadto o ile będzie czytelny dla adresatów norm prawnych do których uchwała jest skierowana.

Przyjęta w § 7 zaskarżonej uchwały regulacja, z powodów wyżej wskazanych, w sposób istotny narusza przepis art. 14 ust. 5 ustawy.

Stosownie do treści § 5 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (DZ.U. z 2001 r. Nr 100 poz. 908) przepisy ustawy redaguje się zwięźle i syntetycznie, unikając nadmiernej szczegółowości, a zarazem w sposób, w jaki opisuje się typowe sytuacje występujące w dziedzinie spraw regulowanych tą ustawą. W myśl art. 6 wskazanego powyżej rozporządzenia, przepisy ustawy redaguje się tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów

zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy. Konieczność jednoznacznego i precyzyjnego formułowania przepisów prawnych ma na celu zapewnienie prawidłowego, zgodnego z intencją prawodawcy, stosowania aktu prawnego. I chociaż naruszenie przepisów wskazanego powyżej rozporządzenia, nie rodzi sankcji nieważności aktu podjętego wbrew jego postanowieniom, to jednak przepisy rozporządzenia mają istotne znaczenie w procesie tworzenia prawa i kształtowania kultury prawnej organów tworzących prawo.

Sąd rozpatrujący sprawę nie podzielił natomiast stanowiska skarżącego, zgodnie z którym wprowadzenie 50% ulgi w opłacie za przedszkole w sytuacji, gdy do przedszkola uczęszcza więcej niż jedno dziecko w rodzinie (§ 7 ust. 2 pkt 3) narusza wynikającą z art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasadę równości obywateli wobec prawa.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego, zasada równości polega na tym, że wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się daną cechą istotną mają być traktowane równo, tj. bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących (U.7/87). Trybunał Konstytucyjny konsekwentnie wypowiada się jednakże, że zasada równości nie ma charakteru bezwzględnie obowiązującego w tym znaczeniu, iż zrównuje sytuację wszystkich podmiotów ze względu na cechy, jakimi się charakteryzują. Zasada równości wymaga bowiem, aby podmioty traktowane były równo, jeśli charakteryzują się daną cechą. Równość oznacza zatem – według Trybunału – także akceptację różnego traktowania przez prawo różnych podmiotów. Sprawiedliwość wymaga, aby różnicowanie prawne podmiotów (ich kategorii) pozostawało w odpowiedniej relacji do różnic w ich sytuacji faktycznej jako adresatów danych norm prawnych (tak wyrok TK P 4/03, OTK-A 2004/6/55).

W ocenie Sądu zaskarżona uchwała, poprzez samo wprowadzenie ulgi z tytułu uczęszczania do przedszkola więcej niż jednego dziecka w rodzinie, nie łamie zasady równości, albowiem zastosowane kryterium różnicowania, stanowiące odstępstwo od zasady równości, pozostaje w związku z innymi wartościami i normami konstytucyjnymi, uzasadniające odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Regulacja wprowadzająca redukcję części opłaty w przypadku rodzeństwa uczęszczającego do przedszkola, za drugie i każde następne dziecko, zgodna jest z konstytucyjną zasadą ochrony dobra rodziny wyrażoną w art. 71 Konstytucji stanowiącym, że rodziny znajdujące się w trudnej sytuacji materialnej i społecznej, a zwłaszcza rodziny wielodzietne mają prawo do szczególnej pomocy ze strony władz publicznych, nadto znajduje oparcie w

zasadzie ochrony praw dziecka zgodnie z którą we wszystkich działaniach dotyczących dzieci, podejmowanych m.in. przez ciała ustawodawcze (uchwałodawcze) sprawą nadrzędną powinno być jak najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka wyrażające się w nieskrępowanym sytuacją materialną rodziny, dostępem do edukacji, w tym także przedszkolnej. W ocenie Sądu regulacja w tym zakresie jest zgodna z celem unormowań wprowadzonych ustawą o systemie oświaty, którym jest zapewnienie kształcenia, wychowania i opieki jak największej liczbie dzieci.

W myśl art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt stwierdza nieważność uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności.

Wprowadzając sankcję nieważności jako następstwo naruszenia prawa, ustawodawca nie określił rodzaju naruszenia prawa, które prowadziłoby do zastosowania tej sankcji. Zasadnym jest zatem sięgnięcie do przepisów ustawy o samorządzie gminnym, gdzie przewidziano dwa rodzaje naruszeń prawa, które mogą być wywołane przez ustanowienie aktów uchwalanych przez organy gminy. Mogą to być naruszenia istotne lub nieistotne (art. 91 ustawy o samorządzie gminnym). Jednak i tu brak ustawowego zdefiniowania obu naruszeń, co stwarza konieczność sięgnięcia do stanowiska wypracowanego w tym zakresie w doktrynie i w orzecznictwie.

Za „istotne” naruszenie prawa uznaje się uchybienie prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Do nich zalicza się między innymi naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (por. M. Stahl, Z. Kmiecik, Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny, Samorząd Terytorialny 2001 r. z 1-2, s. 101-102).

W judykaturze za istotne naruszenie prawa uznaje się takiego rodzaju naruszenia jak: podjęcie uchwały przez organ niewłaściwy, brak podstawy prawnej do podjęcia uchwały określonej treści, niewłaściwe zastosowanie przepisu prawnego będącego podstawą podjęcia uchwały, naruszenia procedury podjęcia uchwały (por. przykładowo wyroki: NSA z dnia 11 lutego 1998 r. II SA/Wr 1459/97, z dnia 8 lutego 1996 r. sygn. akt II SA/Gd 327/95, z dnia 12 marca 2009 r. sygn. akt II SA/Go 844/08).

Stwierdzenie nieważności uchwały może nastąpić więc tylko wtedy, gdy uchwała pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, co jest

oczywiste i bezpośrednie oraz wynika to wprost z treści tego przepisu. Nie jest zaś konieczne rażące naruszenie, warunkujące stwierdzenie nieważności decyzji, czy postanowienia, o jakim mowa w przepisie art. 156 § 1 k.p.a.

Natomiast nieistotne naruszenia prawa, które nie stanowią przesłanki do stwierdzenia nieważności uchwały lub zarządzenia, ale są przesłanką do wskazania, że akt został wydany z naruszeniem prawa, to takie naruszenia które są mniej doniosłe w porównaniu z innymi przypadkami wadliwości, czyli np. nieodpowiednie oznaczenie uchwały, powołanie wadliwej podstawy prawnej, oczywista omyłka pisarska lub rachunkowa.

Są to takie naruszenia, które nie mają wpływu na treść uchwały lub zarządzenia.

W ocenie Sądu stwierdzone w zaskarżonej uchwale naruszenia prawa, z przyczyn wyżej opisanych, mają charakter naruszeń istotnych.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (DZ.U z 2002 r. nr 152 poz. 12 70 ze zm.), w punkcie I sentencji wyroku Sąd stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały w części obejmującej § 4 ust. 3, § 5 i § 7. Na podstawie art. 152, w punkcie II sentencji wyroku, orzeczono, że zaskarżona uchwała, w części wyżej określonej, nie podlega wykonaniu.

na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
11. 02. 2011
dnia podpis